

— Cô định dùng tôi để cầm tay hấn phải không ?
Cô đừng hy vọng hảo huyền. Trên đời, hấn chỉ nghe lệnh của một người. Người ấy là ông Hoàng, tổng giám đốc của hấn. Ngoài ra, hấn không thèm nghe ai hết. Hấn đã bắt tay vào việc thì bom nguyên tử cỡ lớn rót xuống đầu hấn cũng phớt tỉnh, phương chi tôi chỉ là nhân viên C.I.A. hạng bét.

— Anh làm to. Ngoài ông tổng giám đốc của hấn còn nghe tôi.

— Nghe có ? Vậy cô là bạn thân của Z.28.

— Không. Tôi chưa hề gặp mặt hấn.

— Cô tự tin ghê.

— Hà, hà... chừng nào tôi 50 tuổi, tóc lấm chấm bạc, đuôi mắt răn reo, dáng đi hơi khòm, tôi mới hết tự tin. Nhưng cũng vị tất khi ấy tôi hết tự tin. Vì tôi vẫn còn cái khi giới muôn thuở của người đàn bà. Phút này đây, tôi còn trẻ, một Z.28 chứ trảm Z.28 tôi cũng coi là con số đê.rô.

— Như vậy cô còn yêu cầu tôi viết thư cho Z.28 làm gì ?

Giái nhân da nâu cười nhỏ nhẹ :

— Anh tò mò quá.

Nicôn nhìn giữa mắt nàng, giọng thách đố:

— Có sợ thua hấn ?

— Thua hấn ư ? Không bao giờ. Hấn có thể đánh bại mọi người đàn bà, nhưng rốt cuộc hấn sẽ thua tôi. Nhưng thôi, đây không phải là vấn đề thắng hay bại cá nhân. Anh viết đi ?

— Viết gì nữa ? Tôi đã viết và trả chọ cô.

— Ừ nhỉ, tôi quên, xin lỗi anh.

Bỗng dung tâm thần Nicôn trở nên hấn hoan thơ thới như được mọc cánh. Khi lực tan biến được hồi phục thần tốc. Cặp mắt lơ lơ của hấn tóe lửa, gân tay hấn rung chuyển dữ dội. Một ngọn gió thổi qua khung cửa sổ bỏ ngỏ làm tờ giấy trên bàn bay lên. Cô gái da nâu lấy con gấu bằng cầm thạch nổi vân tuyết đẹp nhờ bằng nắm tay chặn tờ giấy nằm xuống. Bức tượng con gấu vừa mang lại cho Nicôn sức mạnh cần thiết. Hấn vùng dậy, ôm choàng ngang eo cô gái.

Con gấu được coi là biểu tượng của người dân sinh trưởng ở Béc, thủ đô của Thụy Sĩ. Thành phố này nằm trên giong sông, và cũng như mọi thành phố khác ở Thụy Sĩ, nó gồm hai phần riêng biệt, phần cổ xưa và phần tân tiến. Cô gái có hẹn với Nicôn tại khách sạn President đã chào đời ở Béc, nàng thường rủ hấn về thăm nơi nàng chôn

rau cắt rổn, và lần nào cũng vậy, nàng làm tình với hắn trong một ngôi nhà gần cầu Ni-dét, đối diện chuồng gấu những con gấu cha, gấu mẹ và gấu con được nuôi nấng một cách thương yêu. Những con gấu này không lười biếng và dạn dòn như bọn gấu thường thấy trong các vườn bách thú khác. Chúng rất khôn ngoan và biết làm mọi trò xiếc.

Tại Béc, hình gấu được thấy nhan nhản. Trên tường, hoặc các vòi nước cũng có. Mỗi bức tượng được đắp nặn theo một lối riêng. Nhưng mọi con gấu đều giống nhau ở nét ri rỏm. Và nhất là nét «gấu». Tục ngữ Việt có câu «hồn như gấu», câu này thích hợp với phụ nữ Béc. Khi cần, họ rất gấu. Đàn bà càng đẹp bao nhiêu càng gấu bấy nhiêu.

Nicôn định nhìn giai nhân quần sọt da nâu để yên cho hắn bộc lộ thẹn cảm. Hắn không dè nàng là gái Béc chính cống. Hắn vừa kéo nàng lại gần, chưa kịp phô trương nghệ thuật vượt ve mà hắn tự cho là hoàn hảo thì nàng đã ban ngay một kỷ vật dè dòi.

Xin bạn đọc đừng vội nghĩ rằng kỷ vật này là cái hôn đặt trên cặp môi bốc lửa của Nicôn. Cũng không phải là bàn tay xoa nhẹ xương sống từ giữa lưng xuống tận đốt xương cụt.

Mà là một phát atêmi.

Vàng, một atêmi thẳng thừng. Đặc phái viên Nicôn chỉ quen võ Hồng Mao, gần như mù tịt về nhu đạo. Bởi vậy, hắn không thể biết rằng giai nhân nhắm đánh huyết nai-sôkô ở lỗ trũng trên cườm tay đeo đồng hồ. Vì hắn không đeo đồng hồ nên huyết nai-sôkô được mở rộng. Bị đánh trúng, nạn nhân thường tê liệt bàn tay và bắp thịt cánh tay. Nếu đòn được xử dụng đúng phép, sự bại xuội ở tay sẽ lan xuống chân, nạn nhân trở thành bán thân bất toại trong khoảnh khắc.

Một tiếng rộp vang lên. Kèm theo tiếng «ái cha» thâm thiết từ miệng Nicôn phát ra. Giai nhân khỏi cần thi thố tài phóng atêmi lần thứ nhì. Nicôn ôm cánh tay nắm vật xuống nền phòng.

Trước khi đo ván, hắn còn nghe giọng nói ngọt ngào như rượu rom pha đường mía Cuba của người đẹp :

— Ai cho phép anh mó vào người tôi ?

.....

Hai nòng súng đen sì không hề được Văn Bình cho phép đã ngang nhiên đi sát mạng sườn chàng. Chàng toan phản công song vội ngừng tay vì hai

gã Tàu thấp lùn đi kèm Mai Lãng từ trong phòng ra vừa trông thấy chàng. Họ còn cách chàng 5 mét, nếu họ rút súng, chàng sẽ khó hy vọng được toàn vẹn. Trừ phi chàng có phép biến hóa thần thông, chàng mới tránh thoát 4 viên đạn cùng được khạc từ 4 nòng súng thiện xạ ra cùng một lúc...

Chàng không biết hai tên chờ ngoài hành lang là do tình cờ hay dụng ý. Nhưng là gì chẳng nữa thì chàng cũng hết phương đào tẩu. Trong hoàn cảnh kẹt giò này, chỉ còn nước ngoan ngoãn giờ tay lên là thượng sách.

Tuy nhiên, Mai Lãng đã cứu chàng. Hắn nhìn chàng bằng cặp mắt kinh hãi tốt độ. Hắn đứng khựng lại, bàn tay rung rung, miệng lắp bắp không nói thành tiếng. Rồi hắn bật kêu lớn :

— Chết rồi, Z.28 !

Văn Bình có cảm tưởng Mai Lãng sợ chàng như phụ nữ yếu bóng vía sợ ma quỷ hiện hình. Mặt hắn — bộ mặt khôi ngô, đầy đặn, trắng trẻo, với cái miệng khá dẽ — bỗng xám ngoét như trầm đồ. Rồi hắn vùng lên, xô hai gã Tàu khệnh khạng đi bêu ra, chạy bán mạng xuống cầu thang tròn ốc.

Sự kinh hãi của Mai Lãng giúp Văn Bình chế ngự được hai khẩu súng ru-lô đang ép bên hông. Tiếng kêu thất thanh «chết rồi, Z.28» làm mọi

người mất bình tĩnh. Như mới được truyền sức mạnh phi thường, Mai Lãng tông hai gã Tàu thấp lùn vào tường. Hai gã Tàu to con đang uy hiếp Văn Bình cũng bị chùn gân tay. Hơn thế nữa, Mai Lãng trong cơn hốt hoảng đã đâm sầm vào gã đứng bên phải Văn Bình, gã có lối cầm súng kiên cố và hữu hiệu mà chàng gồm ngại nhất.

Không bỏ lỡ cơ hội, Văn Bình khoèo hẹ ống quyển, gã đứng bên phải vừa bị Mai Lãng làm mất thế quân bình ngã nhào luôn xuống đất. Gã bên trái chưa kịp phản ứng, Văn Bình đã chộp cườm tay cầm súng, vặn ngược, nạn nhân bị miệng đòn nhu đạo cực kỳ giản dị mà cực kỳ ngất hiềm này xoáy bật lên không trung, lộn tròn nửa vòng rồi rớt phịch. Chỉ một cái bẻ tay chớp nhoáng đã loại trừ được một đối phương võ trang ra ngoài vòng chiến.

Còn lại ba tên, Văn Bình phóng cước, đá băng khâu súng khỏi hồ khâu tên Tàu bên trái đang lồm cồm trên đất. Cái đá của chàng có tác dụng đôi : khâu súng bay qua lan can sắt, rơi xuống cầu thang, bàn tay nạn nhân bị gãy xương rôm rộp, máu chảy đầm đìa.

Văn Bình chỉ còn phải đối phó với hai gã Tàu thấp lùn. Không cho phép họ lấy khi giờ, chàng lướt nhanh tới. Chàng không quan tâm đến Mai

Lãng trượt chân, lẩn lờng lổc xuống cầu thang, kêu đau luôn miệng. Chàng đoán là hẳn bị thương, và không chạy trốn được xa. Vả lại, chàng chưa thể tiếp cứu Mai Lăng vì hai gã Tàu thấp lùn tỏ ra lợi hại khác thường.

Hai tên này không giống những tên chàng đã có dịp thử lửa sau khi đặt chân xuống Gio-neo. Chúng được huấn luyện chu đáo nên chỉ loạng quạng giây phút rồi trở lại điềm tĩnh. Văn Bình xông đến thì một ngọn cước thọc vào khớp xương vai chàng làm chàng đau điếng.

Lối đá xương vai này là một trong các bí thuật về diêm huyết. Vai con người như cái đòn gánh, chịu đựng sức níu kéo của mấy chục kí-lô xương thịt, xương vai mang thương tích tất võ công bị suy giảm, dầu giỏi giang đến mấy cũng khó ngăn chặn sự tấn kích của đối phương. Kề ra Văn Bình bị đau điếng vì ngọn cước bất thần và chính xác thì ít, mà vì tài nghệ thâm hậu do nó chưa đụng thì nhiều. Sau nhiều năm giảng hồ, chàng không thể xét lừm : một trong hai gã Tàu thấp lùn, mặt mày xấu xí, góm ghềnh vừa biểu diễn một thế đánh kỳ bí vô cùng lợi hại của Thái Cực Quyền.

Nếu nói về kỳ bí thì Thái Cực quyền kỳ bí nhất, Thiếu Lâm quyền hoặc nhu đạo có thể giết người trong chớp mắt khai đùng khi giới song còn chưa

xa về phương diện kỳ bí. Cho đến ngày nay, chính cả người Trung Hoa cũng chưa tìm ra gốc gác của quyền này, mà chỉ biết rằng các võ sư đại danh Thái Cực quyền xuất phát từ ba môn phái, họ Trần, họ Dương, và họ Võ, lập trường ở miệt Hà-Bắc và Bắc Kinh. Đại đề bộ quyền chỉ gồm trên dưới 80 chiêu, tên từng chiêu nhiều người đều biết, nhưng ít ai nắm được bí quyết biến hóa. Căn bản của Thái Cực quyền là «kinh». Kinh là, khi lực trong thân thể được vận dụng ra ngoài không ai nhìn thấy, mà đánh là trọng thương hoặc táng mạng.

Gã Tàu thấp lùn vừa tập trung khí lực vào đầu ngón chân, theo phép nhãn-kinh, để xuyên phá xương quai xanh của Văn Bình. Mười đầu ngón chân của hắn đang mềm mại đột nhiên rắn lại như mười cái dùi sắt. Hắn dận giầy đan bằng vải nên kinh được phát ra cuộn cuộn như thác chảy. Văn Bình đau điếng là điều may mắn hết sức, nếu chàng kém công phu tập luyện chàng đã nằm mẹp trên đất với một bên vai vỡ nát.

Sợ bị mất thăng bằng, Văn Bình vội dựa lưng vào tường. Hai gã Tàu hung hăng tiến lại. Nhưng chúng đứng cách chàng hai mét. Cả hai đều

mím miệng, mắt mở rộng, đầu và cổ thẳng băng, tay buông thõng bên hông.

Văn Bình nhìn người xuống điềm tĩnh chờ đợi. Chẳng biết là đối phương đang trâm vai, truy chỗ trước khi phóng ra cuộc tấn công mới bằng chân. Về mặt nghiêm trọng của hai gã Tàu sắc mũi kiêu ngạo. Dường như chúng nắm chắc phần thắng.

Hai gã Tàu này kiêu ngạo cũng không quá đáng, vì từ ít lâu nay các điệp viên Trung Hoa — đầu là phát xuất từ lục địa, từ Cảng Thơm hay từ đảo Đài Loan — đã chiếm thượng phong trong các cuộc đấu quyền trong bóng tối nhờ sự phục hưng tài tình của Thái Cực quyền. Từ ít lâu nay, điệp viên Trung Hoa và Thái Cực quyền đi đến đâu là điệp viên tây phương ngã rạp đến đấy như trái chín bị rụng rớt.

Tuy nhiên, lần này chúng đã kiêu ngạo một cách dại dột. Vì Văn Bình không lạ gì Thái Cực quyền. Không những thế, chàng còn học được phép đạn-kình, biến da thịt thành giáp trụ bất khả xâm phạm, đòn đỡ đối thủ phóng đến lập tức bị hóa giải, và sức hóa giải có thể quay ngược lại tiêu diệt đối thủ.

Hai gã Tàu cùng đá móc từ dưới lên trên.

bụng Văn Bình. Về huyết pháp, bụng gồm ít yếu điềm, nhưng về Thái Cực quyền, bụng lại quan trọng hơn hết. Vì bụng là nơi tập trung kinh lực. Bị trúng đòn vào bụng, kinh sẽ bị phân tán trong khoảnh khắc, võ công hoàn toàn tiêu tan. Nhưng cả hai gã Tàu đều không ngờ được rằng phép đạn-kình của Văn Bình thuộc một tông phái đã thất truyền, các con cháu còn sống của hai đại sư Dương Lộ Thiên và Trần Trường Hưng được coi là sáng lập ra Thái Cực quyền cũng mù tịt.

Thành thử hai gã Tàu đá vào da thịt Văn Bình mà như thể đá bức tường sắt. Bốp, bốp, những tiếng khô khan cất lên, cả hai gã Tàu đều kêu «ối», rồi khuyu luôn. Gân cốt của chúng đã bị chùng dãn, chàng chỉ bồi, một đòn nhẹ là chúng thảm bại hoàn toàn.

Nhưng Văn Bình không có đủ thời giờ thực hành ý định. Vì hai tên hồi nãy bị chàng quật ngã đã lấy lại ưu thế. Chàng mới vung tay thì sau lưng có tiếng hò :

— Các anh bình tĩnh. Tôi đã có súng.

Dịch chưa ra lệnh cho chàng án binh bất động. Song chàng dư biết phản công vô ích. Vì địch sẽ không phản ứng chậm trễ như trước nữa. Chỉ bằng chàng tạm thời chịu thua.